

ΛΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ἀσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις 'Κ, (συνέχεια).—Ιωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Α. Γ. Κωνστατίνιδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ἐεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (3^{ος} περίδου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς ἡρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαί καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἑπίστασια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διευθύνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Οὔτε τὸ χαρτοπαίγιον, οὔτε αἱ Ἴταλίδες, οὔδ' ἐπὶ πᾶσα ἡ καταβληθεῖσα προσπάθεια, ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἴσχυσαν νὰ τὸν ἀπαλλάξωσι τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξήσκει ἡ χωρικὴ ἐκείνη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ταύτης, ἣν εἶχε κυριεύσει διὰ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀκαταβλήτου ἐκείνης ὑπεροχῆς, ἣν ἀπέδιδεν ἄλλοτε εἰς ὑπερφυσικά τινα ὄντα.

Ἀδιαλείπτως, καὶ ὅτε ἀκόμη διήρχετο τρέχων διὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἵππων διὰ μέσου τῆς πατρίδος του, τῆς καταπατηθείσης ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν ὀρδῶν, ἐν τῷ θορύβῳ τῆς μάχης τῆς Βανδενέσης καὶ τοῦ Ὠτέν, αὐτὸς δὲν ἔβλεπεν ἢ τοὺς βαθεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς Σολάνζης, τοὺς παραδόξους ἐκείνους ὀφθαλμοὺς, τοὺς μέλαν κυανοῦν χρῶμα ἔχοντας, οἵτινες τὸν ἐμάγειον καὶ θᾶ τὸν ἔσυρον ὡς τὸ ἄσμα τῶν σειρήνων εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου, τὸ ὠχρὸν αὐτῆς πρόσωπον, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς εἰ τὸν κατεφρόνει, καὶ πρὸς ὃ ἐσύρετο πάντοτε, ὡς ἐλυόμενος ὑπὸ ἀκαταμάχητου δυνάμεως.

Ὅτε, διαβαίνων τὰ ὄρια τῶν κτημάτων του, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον του, εἶδε τὰ πτώματα τῶν δραγόνων κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς τάφρου, ἀπέστρεψε μετ' ἀηδίας τὴν κεφαλὴν.

— Κτύπα, διέταξε τὸν ταχυδρόμον, οὔτινος οἱ ἵπποι ἐκάμπτοντο αἰσθανόμενοι τὴν ὄσμην τοῦ αἵματος.

Καὶ ἀπέναντι τῶν νεκρῶν αὐτῶν ἐσκέπτετο πάντοτε ἐκείνην.

Οὐδὲν ἐφοβεῖτο δι' ἑαυτόν, χάρις εἰς τὰς σχέσεις του εἶχεν ἐλευθερίαν πράξεων, ἀλλ' ἐφοβεῖτο διὰ τὴν Σολάνζην τὰς συννεπείας εἰσβολῆς, ἣτις ἠπέλει καὶ τὰς ἐρήμους τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐπαρχίας.

Ἡ ἄμαξα ἔστη ἐπὶ τέλους περὶ τὴν μεσημβρίαν πρὸ τῶν βαθμίδων τοῦ πύργου τοῦ Σεβᾶν.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἐγένετο δεκτὸς μετὰ προθυμίας ὀφειλομένης εἰς κύριον, ἀλλ' ἀκριβῶς μὲ τὴν σιωπὴν ἐκείνην, ἣν ἀποκαλοῦσι τῶν ἀρχόντων τὸ μάθημα.

Ἦτο προφανές, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ὑπῆρταν τοῦ οἴκου ἐθλίβοντο διὰ τὰ παρελθόντα γεγονότα, διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ μαρκησίου, καί, ὡς ὁ Φαρζέας, ἔβλεπον δυσαρέστως δεσμὸν τὸσφ δυσοίωνον.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἠνόησε τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐπίπληξιν, ἀλλὰ δὲν μετέβη ἐκεῖ, ὅπως προσέξῃ εἰς τὰ τοιαῦτα.

Διήλθεν ἀγέρωχος καὶ ὑψύχην, ἀπηύθυνε τὰς διαταγὰς του διὰ τόνου βραχέως, ἐπληροφόρηθη ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν υποθέσεων του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὸν καλλωπισμὸν αὐτοῦ, μὲ ὅσον φλέγμα ἐφρόντιζε εἰς τὸν πύργον τοῦ Ματινιόν, ὅτε ἠτοιμάζετο ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὴν λέσχην, ἐπρογευματίσεν ἐν βίᾳ καὶ τὸ μαστίγιον ἀνὰ χεῖρας κρατῶν ἐξῆλθεν ὅπως πορευθῇ εἰς Ἐλάφων-Πέραμα.

Ὅτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ φύλαξ εἶχεν ἐξέλθει.

Ἡ Καταλίνα ἰδοῦσα μακρόθεν τὸν μαρκησίον ἀπεσύρθη, ὅπως ἀφήσῃ τὴν Σολάνζην μόνην μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἐκάθησε πλησίον τῆς.

Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ἀνεσιόρτησε, προσβληθείς ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης συγκινήσεως, ἣν αἰσθάνεται τις πλησίον γυναικὸς τὸσφ διακαῶς ποθουμένης.

— Σολάνζην, τῆ εἶπεν, ἀνέμενα ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τοῦ καιροῦ, τὸν ὅποιον ὄρισες, καὶ ὅστις λήγει αὔριον.

— Τὸ εἰξεύρω.

— Ἐδῶσα τὰς διαταγὰς μου, εἶσαι ἔτοιμος;

Ἐκείνη ἐψιθύρισε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς :

— Μάλιστα.

— Ἴδου τί ἀπεφάσισα ὁ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον. Ἡθέλησα νὰ σ' ἀπαλλάξω ταχύτερον τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχεις μένουσα ἐνταῦθα, ἔνθα ὁ πόλεμος ἐξαπλοῦται εἶναι ἀποτρόπαιον θέαμα διὰ μίαν νέαν. Τί λέγει ὁ Φαρζέας διὰ τὸν γάμον αὐτόν;

— Σοὶ τὸ ἔγραφα· μένει ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὀμιλεῖ σπανίως.

— Σκοπεύω νὰ τὸν καταστήσω ἐλευθερον καὶ νὰ τῷ χορηγήσω τὰ μέσα νὰ ζῇ ἐντίμως καὶ ἀνεξαρτήτως. Ἐδῶκα ὀδηγίαις εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου.

Ἐκείνη προσέκλινε.

— Τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ αὔριον εἰς τὰς ἑνδεκά, εἰς τὸν πύργον ἢ ἐδῶ, ὅπως σοὶ ἀρέσῃ.

— Εἰς τὸν πύργον, ἐὰν προτιμάτε.

— Καλῶς. Κατόπιν θὰ νυμφευθῶμεν ἐν τῇ δημαρχίᾳ, ἀνευ ὅμως πομπῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἐκπληρῶ καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιθυμίαν, ἀποφεύγων τὸν θόρυβον, ὅστις, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, δὲν μᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένος, ἄλλως τε δὲ μᾶς εἶναι ἀδιάφορον.

Καὶ ἐπρόσθεσε κύπτων πρὸς τὸ μέτωπον τῆς Σολάνζης :

— Ἀρκεῖ νὰ μοὶ δώσης τὴν συγκατάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τὸσφ μακρὸν χρόνον μ' ἀφήκες νὰ ποθῶ. Ἐκ τῆς δημαρχίας θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου. Σὺ θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὰ δωμάτια σου, ὅπως ἐνδυθῆς ἐνδυμασίαν ὀδοιπορίας, καὶ θὰ ὑπάγωμεν ἀπ' εὐθείας εἰς Ἴταλίαν, ὅπου θὰ μείνωμεν ὅσον σὺ θελήσης. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς διαμονὴν, ἣτις ἐλπίζω νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἐχεῖς τί ν' ἀντιτάξῃς εἰς τὸ σχέδιόν μου;

— Οὐδέν.

— Ἴδου ἡμεῖς λοιπὸν πλησιάζομεν εἰς τὴν εὐδαίμονα ὄραν τοῦ ν' ἀνήκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον. Πρὸ πολλοῦ ἀποβλέπω μετὰ πόθου εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην. Θέλω νὰ κατακτήσω τὴν φιλίαν σου, καὶ εἰ δυνατόν τὸν ἔρωτά σου.

Ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶχεν ἀπωλέσει τὸν ὑπερόπτην καὶ σκληρὸν αὐτῆς τόνον.

Ἡ νέκ γυνὴ ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν ἠδῶς.

Ἡδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ τὸ μειδίημα ἐκεῖνο ὡς ἐπίνουσιν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ ὡς κατεύνασιν τῆς ἔχθρας αὐτῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἤρπασε τότε τὴν χεῖρα τῆς Σολάνζης.

— Τὸ νὰ σὲ νυμφευθῶ, ἐπανελάβην ἐκείνος, ὑφιστάμενος τὴν μαγείαν τῆς ἀνθηρᾶς ἐκείνης νεότητος, εἶναι ἡ προσφιλεστέρα τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἔνδειξις τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν ἠδύναμην νὰ σοὶ προσφέρω, καὶ δὲν σοὶ κρύπτω ὅτι μὲ κατηγοροῦν διὰ τοῦτο καὶ ἡ κοινωνία θὰ μὲ κρίνῃ αὐστηρῶς, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον. Θὰ ψιθυρίζωσι τὴν γελοῖαν φράσιν : «ἀναρμό-

στος γάμος!» ὡς εἰ δὲν μ' ἐδικαιολόγει τὸ ἐξαίσιον κάλλος σου, τὸ ἑλκύον καὶ θριαμβεῦον, καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καὶ οἱ μᾶλλον ἀγέρωχοι θὰ ἔκλινον τὴν κεφαλὴν. Ἄλλως τε, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως κατορθοῖ τις τὰ πάντα, καὶ θὰ σὲ καταστήσω ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ ζηλοτυπίας. Θέλω ὥστε ὁ κόσμος ὀλόκληρος νὰ κλινή τὸ γόνυ ἐνώπιόν σου καὶ νὰ σὲ θεωρῇ ἀξίαν διαδήματος.

Ἄλλ' ἐπιθυμῶ καὶ σύ, Σολάνζη, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς θυσίας, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλω εἰς ἑμαυτόν, καὶ διότι καταφρονῶ πρόληψιν γελοίαν μὲν, πλὴν πανίσχυρον, νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὸ παρελθόν, καὶ νὰ σκέπτεσαι μόνον τὸ λαμπρὸν καὶ μεθυστικὸν ἐνεστώσ!

Τῆ ὠμίλει δι' ὕφους ἠδέως καὶ σχεδὸν ἱκετευτικῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, λάμποντες ὡς ὁ χάλυψ, ἐπεκαλοῦντο τὴν συγγνώμην, ἐφ' ἧς ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας του.

Ἡ ἀνόρθωσις ἄλλως τε δὲν ἐξήλειψε τὴν προσβολὴν;

Ἐμεινεν ἐπὶ τρεῖς ὥρας πλησίον τῆς, ὁμιλῶν περὶ τῶν ταξειδίων καὶ τῆς ἀγωνίας, ἣν ὑπέφερε κατὰ τὸ ὀλιγόμηνον διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, περὶ τῆς εὐχαριστήσεως, ἣν ἐδοκίμαζε γράφων πρὸς αὐτὴν καθ' ἑκάστην καὶ παραπονούμενος διὰ τὸ βραχὺ καὶ ξηρὸν τῶν ἀπαντήσεων αὐτῆς. Τῆ διηγείτο πρὸ πάντων τὰς παρασκευάς, ἃς χάριν αὐτῆς ἔκαμε, καὶ εἰς ποῖον τερπνότατον μέρος ἔμελλον νὰ κατοικήσωσι.

— Θὰ λησμονήσω τὸ πᾶν εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην γωνίαν, εἶπεν ἡ πατρίς μου, Σολάνζη, θὰ ἦσαι σύ.

Ἀπέφυγε νὰ προφέρῃ τοῦ Ρωμαίου τὸ ὄνομα, ὡς καὶ τὸ τῶν ἐξαδέλφων του Σουβραί.

Μόνον δὲ καθ' ἦν στιγμὴν ἐχωρίζοντο καὶ ἐκείνη τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ μέρους, ἔνθα ἡ λίμνη ἐξετείνετο, τῆ εἶπε διὰ πλαστῆς ἀδιαφορίας:

— Καὶ οἱ Τρεμόρ, οἵτινες κατετάχθησαν ἐθελονταί τί ἀπέγειναν; δὲν ἔχουν εἰδήσεις των;

Καὶ ἐθύθισεν εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα του, ὅπερ ἐκείνη ὑπέστη χωρὶς νὰ προδοθῇ.

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Καὶ ἐκεῖνοι οἱ κύριοι δὲ Σουβραί δὲν ἐφάνησαν;

— Ὁχι.

— Εἶναι παράφρονες, γενναῖοι, ἡρωῖ καὶ ἴσως, ἀλλὰ παράφρονες βεβαίως. Κατετάχθησαν εἰς τὸν στρατὸν, ὅπως ὑπηρετήσωσι τὴν πατρίδα. Ὄταν ἡ τύχη ἦται ἐναντία, τότε ὑπογράφει τις τὴν εἰρήνην. Τί ἤθελον κερδήσει ἂν ἐφρονεύοντο ἢ ἂν ἐσήποντο ἐν Πρωσικῶ τινι φρουρίῳ.

Ἐκείνη ἐσιώπα.

Ἐβάζον βραδέως πλησίον ἀλλήλων, ἐκείνη ἐνδεδυμένη μελανὴν ἐσθῆτα, ἀνευπίλου μὲ τὴν θαυμασίαν ὑπόξανθον λεπτήν καὶ στίλβουσαν κόμην, πεπλεγμένην ἐν εἶδει στεφάνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Ἀὔριον, τῆ εἶπε, κύπτων καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν, θὰ θέσωσιν ἄλλο διάδημα ἐπὶ τῆς ὠραίας καὶ θαυμασίας αὐτῆς κεφαλῆς!

Ἐκείνη κατέστειλε ρῆγος καὶ ἀπήντησε μόνον διὰ βλέμματος ἀορίστου καὶ διαπεραστικοῦ ἠλεκτριζόντος αὐτόν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπεμακρύνθη, καθὼς τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ δρᾶμα τοῦτο ἤρξατο, διὰ βήματος σταθεροῦ, συρίζων ἄσμά τι καὶ ἀνάπτων σιγάρον.

Ἡ Σολάνζη ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνη καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἐκάθησε πρὸ μικρᾶς τραπέζης καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

Ἄγαπητέ μοι Ρωμαῖ,

Σοὶ ὀφείλω μίαν ἀπόδειξιν ἔρωτος. Θὰ σοὶ τὴν δώσω καὶ θὰ πεισθῆς ὅτι μόνον σὲ ἠγάπησα. Ἡ καρδιά μου ἀνῆκεν εἰς σὲ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τὴν ἀναλαμβάνουσιν.

Ὁμολογῶ ἐντούτοις, ὅτι λυποῦμαι τὴν ζωὴν. Προσεκολλήθη τῷ υἱῷ μου, καὶ τί τὰ θέλεις; εἶμαι νέα καὶ θλιβομαι ν' ἀποθάνω μεταβαίνουσα πρὸς τὸ ἄγνωστον τοῦ τάφου.

Μὴ γενομένη σύζυγός σου, εἰς οὐδένα θ' ἀνήκω.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην ἄλλως νὰ τελειώσω.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί μὲ ἀφώπλισεν, ἀναγνωρίζων τὸ τέκνον του καὶ δίδων αὐτῷ τὴν περιουσίαν καὶ τὸν τίτλον του. Ὅπως ἐκπληρώσω τὴν ὑποχρέωσίν μου, μοὶ ὑπολείπεται ν' ἀποθάνω. Ἀποθνήσκω.

Χαῖρε.

Παρεκάλεσα τοὺς κυρίους δὲ Σουβραί νὰ τηρήσωσι τὴν ὑπόσχέσίν των, ὡς τηρῶ τὴν ἰδικήν μου, καὶ νὰ προστατεύσωσι εἰς τὸ μέλλον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἀθῶον τῶν δυστυχιῶν μας καὶ τῶν παραπτωμάτων τοῦ πατρὸς του. Ἄς τὸ καταστήσωσι τίμιον ἄνθρωπον καὶ ἀγαθοεργόν· τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ.

Σὲ ἠγάπων καὶ σοὶ τὸ ἀποδεικνύω.

Χαῖρε καὶ πάλιν.

Σολάνζη Φαρξιάς

Καὶ ἐξ αἰσθήματος νομίμου ὑπεροφίας καὶ ἀθῶας ματαιοδοξίας φερομένη, καὶ ὅπως καλλίτερον ἀποδείξῃ τῷ φίλῳ αὐτῆς τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τῆς, προσέθηκε κάτωθεν τοῦ ὀνόματός τῆς:

Μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάτζ.

Συνέπτυξε τὴν ἐπιστολήν, ἔθηκεν αὐτὴν ἐν φακέλλῳ μετὰ τῆς διευθύνσεως καὶ τὴν ἔκρυψεν ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς.

Ἦνοιξε κατόπιν ψιφιδωτὸν κιβωτίδιον, ὅπερ ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν μητέρα τοῦ μαρκησίου, καὶ ὅπερ ὁ Ὀλιβιέρος τῆ ἔδωκε κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξειδίου.

Τὸ κιβωτίδιον τοῦτο περιεῖχε φιαλίδια ἐπίχρυσα καὶ κεκοσμημένα διὰ τῶν οἰκισμῶν τῶν Τανναί, πλήρη φαρμάκων ἐκ

τῶν εὐχρηστοτέρων καὶ τῶν πλείστων ἀβλαβῶν.

Ἐπὶ ἑκάστου αὐτῶν ἀνεγινώσκετο: Αἰθέρ, φανικὸν ὄξύ, ἐμετικόν, ὑπερχλωροῦχος σίδηρος. Τὸ τελευταῖον περιεῖχε λαύδανον μὲ τὴν ἐξῆς σημείωσιν, γεγραμμένην διὰ τῆς χειρὸς τῆς Ἑλένης: «Ὁχι περισσοτέρας τῶν πέντε ἢ ἕξ σταγόνων ἐν ποτηρίῳ ὕδατος.»

Ἡ Σολάνζη τὸ ἐξήτασε μετὰ δυσπιστίας, ὀσφραϊνομένη αὐτοῦ, ἐφάνη ταλαντευομένη ἐπ' ὀλίγον μεταξὺ τοῦ φιαλίδιου ἐκείνου καὶ ἄλλου, ἐφ' οὗ ἐγράφετο ἡ λέξις: ὄπιον. Τέλος ἀπεφάσισεν ἐκράτησε τὸ πρῶτον καὶ ἐπανέκλεισε τὸ κιβωτίδιον.

Ἐθηκε τὸ φιαλίδιον ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐφάνη ἡρεμωτέρα.

Ἡ μικρὰ συγκίνησις τῆς διεσκεδάσθη. Ἐστη ἐπὶ στιγμὴν ἀπέναντι μικροῦ κατόπτρου κοσμοῦντος τὴν ἐστίαν αὐτῆς, ἔκαμψε τὸ εὐκίνητον ἀνάστημά τῆς, καὶ παρετήρησε τὸ διαγραφόμενον ἐκεῖ στήθός τῆς μετ' εὐαρεσκείας.

Ἐμειδίασεν εὐρίσκουσα ἑαυτὴν ὠραίαν.

Ἄλλ' ἔλεγε συγχρόνως καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἡ ἀτυχῆς αὕτη καλλονὴ δὲν θὰ ὀφίστατο ἢ μίαν ἔτι πρῶϊαν.

Παρατεταμμένος στεναγμὸς ἀνεκούφισε τὰ στήθη τῆς, καὶ ὕψωσε τοὺς ὤμους αὐτῆς ἀποφασιστικῶς, ποιήσασα διὰ τῆς χειρὸς κίνημα, οὕτινος τὴν ἑνωϊαν ἤθελεν ἐξηγήσει ὅστις δήποτε τὴν ἔβλεπεν:

— Ὁ κύβος ἀνερίφθη!

Τὸ θάρρος τῆς ἦτο εἰλικρινές, διότι ἐπίστευεν ὅτι οὐδεὶς τὴν βλέπει.

Οὐδὲν σπανιώτερον τῆς ἀνδρίας, ἧτις ἐλατήριον δὲν ἔχει, οὔτε τὴν ἀλαζονίαν τοῦ νὰ χειροκροτῆται, οὔτε τὴν μίμησιν, καὶ ἧτις ἀφανῶς καὶ κρύφα, ἀντλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἰσχύν τῆς.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦτο μόνη.

Πρὸ δέκα λεπτῶν, ἰσταμένη ἔξωθεν καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου, γυνὴ τις τὴν παρετήρει προσεκτικῶς.

Ὄταν ἠννόησε τοὺς σκοποὺς τῆς Σολάνζης, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐστράφη ἀθροῦτως περὶ τὴν οἰκίαν καὶ ἠτοιμάσθη νὰ κρούσῃ τὴν θύραν.

Ἦτο ἡ Ἀμώνη.

Ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἡρεμον· οὐδὲν ἐπρόδιδεν ὅτι ἡ συνειδήσις αὐτῆς ἐπέεζετο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φόνου τῶν ἐχθρικῶν προσκόπων.

Δύναται τις μάλιστα νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὔτε τοὺς ἐσκέπτετο.

Ἐκείνη δύο μόνον φροντίδας εἶχε: τὸν Σίμωνα μὲ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότητος καὶ τὴν παραφροσύνην τῆς μετανοίας του, καὶ τὴν Σολάνζην, ἧτις τῆ ἐφέρετο ἤδη ὀλιγώτερον διαχυτικῆ καὶ περισσώτερον αἰνιγματώδης.

Αὐτὰ τὴν ἀπησχόλουν.

Τὰ λοιπὰ οὐδὲ κἄν τὰ ἐσκέπτετο. Δὲν ἔφερε πλέον ὄπλον, εἶχε κρύψει τὸ ἰδικόν τῆς ἐν τοῖς θάμνοις καὶ ἔπλυε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον ἐν τινι ρύακι.

Ὁ πεταλωτῆς ἀνέμενεν αὐτὴν κεκρυμ-

μένος ἐν τῷ δρυμῷ· δὲν ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ χωρίον, ἀλλὰ νὰ κατοπτεύῃ τὰ περίξ μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ πολέμου.

Καὶ ἐπέμενε ἐν τῇ ἀποφάσει του.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔλεγε, δὲν θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ δάσος μου.

Ἄφου οἱ ἄλλοι δὲν ὑπερήσπιζον τὴν πατρίδα, αὐτός, ὁ λαθροθήρας, ὁ τσακίς καταδιωχθεὶς, καταδικασθεὶς καὶ φυλακισθεὶς, θὰ τὴν ὑπερησπίζετο!

Δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὰ ἀναγκαιούντα αὐτῷ.

Οἱ δασοφύλακες θὰ τῷ ἐχορήγουν τροφήν καὶ θὰ διένειμον μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου των.

Ὡς πρὸς τὸν ὕπνον, μὴ ἄρα ἔλειπον αἱ καλύβαι τῶν ἀνθρακίων;

Ἡ Σιμώνη δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλειπεν· ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνει τὴν Σολάνζην.

Ἄλλως τε, ὁ κίνδυνος ἐκείνης ἐπέκειτο.

ὑπὸ τὴν φαινομένην ὑποταγήν τῆς νέας γυναικός, ἐμάντευε θέλησιν ἀπειλητικήν.

Ποῖαν;

Δὲν τὸ ἐγνώριζεν.

Ἄφ' ὅτου τῇ ἐνεπιστεύθη τὴν μνησικακίαν καὶ τὰ σχέδιά της, ἀφου τῇ ὑπεσχέθη, ὅτι οὐδὲν θ' ἀποφασίσῃ χωρὶς νὰ τὴν συμβουλευθῇ, ἡ Σολάνζην περιωριζέτο νὰ τῇ ἀπαντᾷ, ὅταν ἀνήσυχος ἐν τῇ ἀγάπῃ της, ἡ Ἀμώνη τὴν ἠρώτα διὰ λόγου ἢ διὰ νεύματος:

— Δὲν εἰξεύρω.

Ἄλλ' ἡ Ἀμώνη ἤθελε νὰ μάθῃ.

Καὶ ἤδη ἐγνώριζεν.

Ὅ, τι εἶδε τῇ ἔλυε τὸ ἀίνιγμα.

Ἡ Σολάνζην εἶχεν ἀποφασίσει ν' αὐτοχειριασθῇ.

Ὅπως χορηγήσῃ ὄνομα καὶ περιουσίαν εἰς τὸ τέκνον της, ἕνα μόνον σκοπὸν εἶχε: νὰ νυμφευσθῇ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί.

Καὶ θὰ τὸν ἐνυμφεύετο.

Ἄλλὰ κατόπιν κυρία τῆς τύχης της θὰ τὴν διέθετε κατὰ βούλησιν.

Καίτοι νυμφευομένη, δὲν θὰ παραδίδετο εἰς τὸν σύζυγόν της. Ὁ ἔρωσ τοῦ τῇ ἐπροξένει φρίκην, καὶ αὕτη καθίστατο ζωηρότερα καὶ πλέον ἀκαταμάχητος, καθόσον ἡγάπα πάντοτε τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ, τὸν φίλον τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, τὸν μόνον, δι' ὃν ἐπαλλεν ἡ καρδίκα αὐτῆς, ἣν κατέκτησε μόλις αἰσθανθεῖσαν τοὺς πρώτους παλμούς.

Ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὸν ἔρωτά της.

Διὰ τοῦ θανάτου, ὃν ἐδέχετο μετὰ θλίψεως, κατῶρθου τὸν διττὸν αὐτῆς σκοπὸν.

Ἦτο, ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ προσήκουσα λύσις.

Καὶ ἡ Ἀμώνη μετὰ τὴν ὀξείαν ἀντίληψίν της καὶ τὸ ζωηρὸν πνεῦμά της ἠννόησε τὸν σκοπὸν αὐτῆς τόσο ἐκρινῶς, ὡς εἰ τὸν ἤκουεν ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτῆς τῆς Σολάνζης ἐν εἰλικρινεῖ ἐξομολογήσει.

Ἄλλ' ἡ λύσις αὕτη δὲν τῇ ἤρσκε.

Θὰ ἐπρότιμα ἄλλην ὁποιανδήποτε, ἔστω καὶ ὀλεθρίαν.

Ἡ δὲ λόγει ἐπομένως τὴν τύχην, ἥτις τὴν

ᾠδήγει τόσο ἐπικαίρως εἰς Ἐλάφων-Πέραμα.

— Εἶσαι μόνη; εἶπε πρὸς τὴν Σολάνζην.

— Ἡ μήτηρ μου θὰ ἔλθῃ ταχέως· ἀλλὰ πότεν ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν λαθροθηρία· αὕτη εἶναι ἡ τύχη μου. Ὁ Σίμων τὸ ἐλησμόνησε, ἀλλὰ τὸ πάθος τὸν ξαναπιάνει· μόνον πῶς δὲν εἶναι γιὰ λαγούς αὕτη τῆ φορὰ...

— Εἶναι αὐτὸς ἀλήθεια, ὅστις;...

— Αὕτη τῆ νύκτα; μάλιστα. Καὶ σήμερα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀλλὰ γιὰτί νὰ ῥχουνται καὶ αὐτοὶ νὰ βάζουν νόμο στὸν τόπον μας; Καὶ ὁ μαρκήσιος; ἐγύρισε πίσω, αἱ;

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Μήπως δὲν τὰ ξεύρω ὅλα; πρέπει νὰ μὴ γνωρίζῃς τί βλέπει κανεὶς ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἕνα λόγκο, ὅταν γυρίζῃ σ' αὐτὸν μέρα καὶ νύκτα· τὸν εἶδα σήμερα τὸ πρωὶ· ἐπενοῦσε πολὺ βιαστικὸς μέσα εἰς τὴν ἀμαξά του μετὰ δύο ἄλογα καὶ ἕνα ταχυδρόμο· ἔρχεται νὰ σὲ ζητήσῃ· αὔριον εἶναι ὁ καιρὸς. Τίποτε δὲν ξεχνῶ. Τί ἀπεφάσισε;

— Ἐκεῖνος;

— Ναι, ἐκεῖνος, ὁ κύριος μαρκήσιος Ὀλιθιέρος δὲ Τανναί.

— Τὸ συμβόλαιον θὰ ὑπογραφῇ εἰς τὸν πύργον κατὰ τὰς ἑνδεκα.

— Καὶ ὁ γάμος πότε θὰ γείνη;

— Ἀμέσως κατόπιν, εἰς τὴν δευτέρα καὶ εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

— Καὶ ἔπειτα;...

— Ἐπειτα; Θὰ φύγωμεν.

— Ἄ! θὰ φύγετε μαζῆ;...

— Βεβαίως μαζῆ... ἀφου τὸν νυμφεύομαι. Ἄλλὰ διατί με κυττάζεις μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον;...

— Ἄ! τίποτε. Λοιπὸν παρεδέχθης;

— Ναι, διὰ τὸν υἱόν μου, ἐννοεῖς...

— Βέβαια, τὸ καταλαβαίνω· καὶ αὐτὸ εἶναι βέβαια τὸ καλλίτερον· ἀφου τέλος πάντων ὑποχωρεῖ καὶ τὰ δέχεται ὅλα...

— Δὲν εἶναι ἔτσι; καὶ ἔπειτα τί νὰ κάμω; ἂν ἤμποροῦσα νὰ ἔβγα διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν... Ἄν εἶχα κἀνὲν καταφύγιον... Ἄλλὰ δὲν ἔχω... Ἐζήτησα... δὲν εὔρον.

— Κἀνένα;

— Κἀνέν. Πρῶτον, ἀφότου ἐπέστρεψα, μόνον τοῦ λόγου σου καὶ ἡ μήτηρ μου μοῦ ὀμιλεῖτε μετὰ ἀγαθότητα. Οἱ ἄλλοι με ἀποστρέφονται ὡς νὰ ἐπροκάλεσα ἐγὼ τὸν θάνατον τῆς μαρκησίας, ἢ νὰ παρεδέχθην τὸν γάμον αὐτὸν ἀπὸ φιλοδοξίαν ἢ ἀπληστίαν. Κἀνεὶς δὲν με ὑποστηρίζει. Καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ μου οὔτε μίαν λέξιν μοὶ λέγει, καὶ ἐννοῶ ὅτι με μέμφεται αὐστηρῶς, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον Βροδέν, ὁ ἵπποκόμος, ὁ ἄλλοτε φίλος, με ἀγριοκυττάζει...

— Τί τὰ θέλεις; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰξεύρουν. Καὶ ποῦ θὰ πάτε ἔπειτα ἀπὸ τὸν γάμον;

— Εἰς τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὁ κύριος δὲ Τανναί θέλει καθὼς καὶ ἐγὼ νὰ φύγῃ.

— Λοιπὸν αὔριον τὸ συμβόλαιον, ἡ δευτεραρχία, ἡ ἐκκλησία καὶ...;

— Θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ ἐνδυθῶ διὰ νὰ φύγωμεν.

Ἡ Ἀμώνη ἐσκέπτετο, ἀτενίζουσα τὴν νεαρὰν γυναῖκα κύπτουσαν τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι μέχρι τῆς ἐξόδου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος διὰ τὴν προστατευομένην της.

Εἶχε λοιπὸν καιρὸν ἡ Ἀμώνη, τὴν νύκτα ὅλην ἵνα σκεφθῇ. Γεγονότα ὅμως τινὰ ἠδύναντο νὰ προκύψωσι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὰς ἀποφάσεις της.

Ἡγέρθη ὅπως ἀπέλλη, λέγουσα:

— Πάγω νὰ ξαναεύρω τὸν κυνηγόν μου.

Ἡ Σολάνζην ἠκολούθησεν αὐτήν. Φθάσα δὲ εἰς τὸν οὐδὸν τῇ εἶπε:

— Θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν, κυρὰ Σιμώνη;

— Πῶς, ἂν θέλω, Σολάνζην μου!

— Νὰ δώσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Ρωμαῖον. Τὸν ἀποχαιρετῶ, τὸν ταλαίπωρον!

— Καλὰ λέγεις, τὸν ταλαίπωρον! Καὶ ξεύρεις τί θὰ συμβῇ;

— Τί λοιπὸν;

— Θὰ ἦτο καλλίτερον ἢ σφαῖρα τῶν Πρώστων· ποῦ τοῦ ἐτρέπησε τὸ χεῖρι, νὰ τοῦ ἐτροπούσε τὸ στήθος. Δὲν θὰ ἐλυπεῖσο πλέον;

— Πιστεύεις;

— Νὰ σὲ ἴδῃ νὰ νυμφεῦσαι αὐτόν!

Ἡ Σολάνζην ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της.

— Τὸ εἰξεύρω, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμώνη· δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς ἀλλέως. Δός μου τὴν ἐπιστολήν· θὰ τοῦ τὴν δώσω.

— Ἄλλ' αὔριον, ἀφου φύγω, εἶπεν ἡ Σολάνζην.

— Ναι, ἀφου φύγῃς. Νὰ ἦσαι ἡσυχῆ.

— Καὶ τώρα, ποῦ πηγαίνεις;

— Νὰ εὔρω τὸν Σίμωνα, ἕως αὔριον.

— Πρὸ πάντων μὴ ἐκθέτεις τὴν ζωὴν σου.

— Μὴ φοβῆσαι. Οἱ Πρῶσσοι δὲν εἶναι τόσο ἐπικίνδυνοι.

— Καὶ αὔριον;

— Αὔριον, Σολάνζην μου, εἶπεν ἡ Ἀμώνη δι' ὕφους μυστηριώδους, ἵσως δὲν με ἴδῃς, ἀλλὰ νὰ ἦσαι βέβαιη πῶς θὰ ἦμαι πλησίον σου.

Ἡ Σολάνζην ἔμενε ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐμφραντις.

Ἡ Ἀμώνη ἀπῆλθεν.

Εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης, ἐν τινὲ ἐγκαταλειμμένη καλύβῃ, εὔρε τὸν σύζυγόν της κοιμώμενον ἐπὶ κλίνης ἐκ ξηρῶν φύλλων.

Δέσμη ξύλων ξηρῶν ἐκαίετο ἐπὶ τῆς πεπαλαιωμένης ἐστίας.

Παρ' αὐτῷ εἶχε τὸ ὄπλον του.

Ἡ Ἀμώνη ἐπλησίασεν ἀκροποδητί· ἐκεῖνος ὅμως ἀφυπνίσθη, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τρομάξῃ.

Τὴν ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματος.

— Αὔριον ὑπανδρεύεται, τῷ εἶπεν.

— Λοιπὸν, δύο δυστυχεῖς, αὕτη καὶ ὁ Ρωμαῖος.

— Ένας μόνον, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.
— Πῶς ;
— Αὐτὴ θέλει νὰ σκοτωθῆ.
— Ἡ πτωχή, σοῦ τὸ εἶπεν ;
— Τὸ ἐκατάλαβα. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ νὰ γείνη σύζυγος ἐκείνου. Εἶχα ἄλλοτε μία ἰδέα.

— Ποίαν ;
— Ἐκεῖνον ἔπρεπε νὰ σκοτώσωμε, καθὼς τοὺς δραγόνους !

Ἄς Σίμων ἀνεσκίρτησε.
— Σιώπα, γυναῖκα, εἶπεν.
— Εἶναι κακοῦργος ! ἐκατάστρεψε τὴν Σολάνζη. Καὶ θέλεις νὰ σοῦ 'πῶ, Σίμων, ἡ ἄλλη 'πού ἐπῆρε διὰ τὰ πλούτη της, ἡ ἐξαδέλφη του, ἂν δὲ ζῆ πλέον...

— Λοιπόν ;
— Τὴν σκότωσε, εἶμαι βέβαιη, διὰ τὰ πάρη τὴν ἄλλη. Κἄτι ἄκουσα...

— Τί μᾶς μέλλει ! Ἄς τὸν κρίνουν ἄλλοι !

— Ἄν ἤθελες !

— Μὴ μὲ σκανδαλίζεις. Μοῦ σώνει ἕνας ποῦ ἔχω 'στό νοῦ μου. Δὲν τὸ εἰξεύρεις λοιπόν ! Τὸν βλέπω ὄλο ἕνα, ἐμπρὸς 'στὰ 'μάτια μου καὶ μὲ φοβερίζει. Δὲν θέλω νὰ σκοτώσω πλέον ἀνθρώπους. Εἶναι καὶ αὐτοὶ πλάσματα τοῦ Θεοῦ 'σάν καὶ 'μᾶς ! Σιώπα !

Ἡ Ἀμώνη ἐφρικίασεν ἐκ τοῦ ἀπροόπου ἐκείνου παροξυμοῦ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Σίμωνος δὲν εἶχεν ἰαθῆ, ὡς ἤλπιζε. Τοῦναντίον, ἦν εἰς χεῖρονα κατὰστασιν.

Ἄς Σίμων ἐξηκολούθησεν :

— Διὰ τοὺς Πρώσσους δὲν μὲ μέλλει. Μήπως τοὺς γνωρίζω ; Ἄς μὴν ἤρχοντο ἐδῶ ! Ἐκεῖνος, ὁ Λαβράνς, μὲ κυνηγᾷ ! Μᾶς ἐτάρασσε ζωντανός 'πεθαμένος μὲ πειράζει περισσότερο. Ἀπὸ μῖσος τὸν σκοτώσαμε, τὸν πνίξαμε 'σάν λαγῶ. Εἶναι φοβερόν. Ἐσκότωσα, θὰ μὲ σκοτώσουν. Εἶναι δίκαιον.

— Τότε, εἶπεν ἡ Ἀμώνη ἀπελπὶς, πήγαινε εἰς τὸ σιδηρουργεῖον. Ἄς κρύψουμε τὰ ὄπλα καὶ μὴ τὰ μεταχειρισθῆς πλέον.

— Ναί, διὰ τοὺς ἄλλους ! Θὰ ἔλθουν αὔριον τὸ εἶπαν. Θὰ τοὺς περιμεῖνω. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀδελφοί, ἀλλὰ ἐχθροί. Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον ! Εἶναι λησταὶ 'πού μᾶς προσβάλλουν καὶ μᾶς γυμνώνουν. Ἄν τοὺς ἀφιναν θὰ ἔκαιαν τὸ χωριό, τὸ σπίτι μου, τὸ σπίτι ποῦ ἐζήσαμε μαζύ ! Ἐλα, ἀφῆσε τὰ αὐτὰ ! Νὰ ὑπερασπίζεσαι κἀνεὶς τὸν ἑαυτὸν του, τὸν τόπον του, τὴν μητέρα του ποῦ τὸν τρέφει, εἶναι καθήκον ! Ἐπειτα, ἄς μὲ κάμουν ὅ,τι θέλουν ! Ἄν μὲ σκοτώσουν θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος. Καλὰ εἶναι νὰ πεθαινῆ κανεὶς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον !

Ἡ γέρονθ μὲ βλοσυροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὐθείαν τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἐμέ, εἶπεν ἡ δέωσ ἡ Ἀμώνη, θὰ μὲ ἀφήσης χωρὶς νὰ λυπηθῆς ;

Ἄς Σίμων ἔκρυψε καὶ τὴν ἠτένισε μετ' ἀγάπης.

— Σὲ ἀγάπησα πολὺ ! Εἶσαι καλὴ γυναῖκα καὶ δὲν θέλω τὸ κακόν σου.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μᾶς ἐκυνήγα 'σάν

ἀγρία θηρία. Σοῦ ἔκαμε μαρτύρια. Τὸν ἐμισοῦσα. Ἐπειτα, ἦτουν κλέπτης, καὶ δὲν μετανῶ ἐγώ ! Σήμερα θὰ κάμω τὸ ἴδιον. Κοιμήσου.

Ἄς Σίμων ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τῆς ἐκ φύλλων κλίνης του, ἐνῶ ἡ Ἀμώνη, καθήμενὴ ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ἐζωογόνοι τὸ πῦρ τῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης ἐστίας.

— Θὰ τὸ κάμω μόνη μου, διανοήθη.

Τὴν αὐτὴν ὥραν, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἐγονυπέτει ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἐλένης.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ γονυπετῆς ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς νεκρᾶς.

Τὴν ἠρώτα, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τῷ ἀπήντα.

Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀμιλήσῃ ἡ γλυκεῖα Ἐλένη, θὰ τῷ ἔδιδε συμβουλὰς εἰρήνης καὶ συγγνώμης.

Ἄς ἠγέρθη ἦτο πλήρης ἀκάμπτου θελήσεως νὰ τιμωρήσῃ, καὶ ἂν ἐπρόκειτο, νὰ σφάξῃ ἰδίᾳ χεῖρὶ τὸν ἄθλιον, ὅστις ἔσκαψε τὸν τάφον, ἐφ' οὗ οὐδὲ δάκρυα εἶχε πλέον νὰ χύσῃ.

I

Τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς παράδοξον θέαμα ἔλαβε χώραν εἰς Σεβάν.

Ἀνθρωπὸς τις ἐκ Πόν-Σαρῶ διήλθε τοῦ χωριοῦ ἐφ' ἀμάξης. Ὁ ἵππος του ἦν λευκὸς ἐκ τοῦ ἀφροῦ.

Ἄς ἀνθρώπος οὗτος, εἰσοδηματίας, ἔφρουγεν ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ Μοντρελλιόν, ἔνθα εἶχε κτήματα.

Ἐλέγετο ὅτι οἱ Πρώσσοι θὰ διήρχοντο ἐν σώματι μεταβαίνοντες εἰς Νεβέρ.

Τὸ Σεβάν εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Πάντες κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβάν ἐστεροῦντο τῶν μέσων νὰ φύγωσιν ὡς ὁ εἰσοδηματίας, ἡ δύναντο ὅμως νὰ θέσωσιν ἐν ἀσφαλείᾳ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ ζῶά των.

Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς ἡμισελήνου, ὠδήγησαν τοὺς βόας, τὰς ἀγελάδας, τὰ πρόβατα καὶ αὐτὰς τὰς αἰγας εἰς τι ἀδένδρον μέρος τοῦ δάσους, ὅπερ περιέφραζαν διὰ πασσάλων.

Αἱ γυναῖκες, ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσαι τὰ τέκνα των, κατέφυγον εἰς συγγενεῖς ἢ φίλους, εἰς καλύβας ἢ ἀγροκήπια, μακρὰν τῶν ὁδῶν κείμενα, εἰς τὰ μᾶλλον ἀπρόσιτα μέρη.

Τὴν νύκτα μόνον ἄνδρες ὑπῆρχον παρὰ τὸ κωδωνοστάσιον.

Πάντες ἐφάνιντο τεθλιμμένοι καὶ ἀπέλπιδες.

Ἄς γέρονθ Τρεμὸρ προσεπάθει νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ θάρρος.

— Ἄν μᾶς κάψουν τὰ σπίτια μὲ τί θὰ τὰ ξαναφτιάσωμε ;

Ἄς γέρονθ Σαδουίνος ἠγάλλετο.

— Θὰ σᾶς ξαναφτιάσουν ὠραῖο χωριό, λαμπρό, καινούργιον. Εἶναι πέτρας εἰς τὸ Οὐλλάνς καὶ κτίσται δὲν λείπουν.

Ἄς Σίμων δὲν ἐφάνη ποσῶς.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν Πρώσσων.

Οἱ χωρικοὶ συνδιελέγοντο εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ἡ Ἀμώνη ἐπεφάνη ρακένδυτος καὶ γυμνόπους σχεδόν.

— Πρέπει νὰ πάμε μὲ τὸν Σίμωνα. Δὲν εἶναι πλέον γυναῖκες ἐδῶ νὰ μᾶς κρατήσουν.

Καὶ ἀληθῶς, δύο μόνον γυναῖκες ἔμεινον εἰς τὸ χωριόν, ἡ Ρόζα καὶ ἡ θεραπαινὶς τοῦ Πριερέ, ἧτις δὲν ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ἄλλας.

Ἄς λατόμος ἐπλησίασε τὴν Ἀμώνην, ἧτις ἐσιώπα, καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου της.

— Σιμώνη, τῆ εἶπεν.

— Τί ;

— Θέλεις μίαν καλὴν γνώμην ;

— Λέγε.

— Ὄς σύζυγός σου ἔκαμε τὸ πραξικόπημα ;

— Ναί.

— Εἰπέ του νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἔλθουν αὔριον.

— Τὸ θέλετε ;

— Εἶσαι φρόνιμη καὶ μυστικὴ γυναῖκα.

Ἄς κύριος δὲ Σουβραὶ καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ τὸ θέλουν.

— Εἶναι ἐδῶ ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀμώνη ἀνασκιρτήσασα.

— Ἄπὸ χθές. Σιωπή.

Ἐθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὸ πλῆθος.

Τὴν ἐνδεκατὴν ὥραν οἱ δασοφύλακες καὶ οἱ χωρικοὶ ἐπανήλθον οἴκοι καθησυχάσαντες.

Ἄς γέρονθ Τρεμὸρ καὶ ὁ λατόμος κατῶρθωσαν νὰ τοὺς πείσωσι νὰ ἡσυχάσωσι.

Τὸ μεσονύκτιον πάντες ἐκοιμῶντο.

Ἡ Σολάνζη, τὴν κεφαλὴν κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν, λυσικόμος, ὑπελόγιζε τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅσα τῇ ὑπελείποντο νὰ ζήσῃ καὶ ἄτινα ἔφρουγον ταχέως καὶ σιωπηλῶς, ὡς εἰ εἶχον πτερά.

IA

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἥλιος, ἥλιος παγετώδης, ἀνέτειλεν ἐν ἀνεφελῶ οὐρανῷ.

Εἰς ἐπίμετρον, ἔπνεε βόρειος ἀνεμος, τὸ δὲ ψῦχος ἦν δριμύ, ἐξ βαθμοῦς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, παγόνον τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

Μὲ τοιοῦτον καιρὸν τὰ ταξεῖδια, ἔστω καὶ ἐφ' ἀμάξης καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει γινόμενα, δὲν εἶναι ποσῶς εὐχάριστα, τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσ' ἂν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξετίθετο τις εἰς δυσάρεστους συναντήσεις.

Ἐντούτοις, ὁ κύριος Ἀνσβέρτος-Παῦλος-Λουδοβίκος Δελαρόκ, συμβολαιογράφος εἰς Σατώ-Σινόν, ἠγέρθη ἐνωρίς, σὺν τῇ ἀνατολῇ σχεδὸν τοῦ ἡλίου, τρίβων τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἡ ἡμέρα προεμνηύετο καλὴ δι' αὐτόν.

Ἐπρόβαλεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, πλατὺ παράθυρον μὲ πρασίνας ὑέλους, βλέπον ἐπὶ ἐστρωμένης αὐλῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας εἶναι ὁ σταῦλος, ὅπισθεν δύο σκελετωδῶν καστανεῶν, καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην του.

— Εἰξεύρεις νέα ; ἠρώτησε.

— Συγκεχυμένως, κύριε.

— Καὶ τὰ στρατεύματά μας ; ὁ ἐχθρός ;

— Κινουῦνται πρὸς τὸ Λουζύ, κύριε ὁ Λαυρέντιος δὲ Μονταρὸν εἶδε τοὺς Γερμανοὺς καθ' ὁδόν, εἰς τὰ περίξ τοῦ Πρεπορσέ, μίαν φάλαγγα ἀρκετὰ ἰσχυράν. Ὁλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ ἐκ φόβου. Τὸν συνέλαβον καὶ κατόπιν τὸν ἀφήκαν. Λέγουν ὅτι ἐκτύπησαν εἰς τὸ δάσος τοῦ Σεβάν καὶ εἰς Σαμπινιόλ. Ἐφόνευσαν μάλιστα τοῦλάχιστον εἴκοσι.

Ὁ κύριος Ἀνσβέρτος Δελαρὸν ἀνεσκίρτησε καὶ εἶπε :

— Διάβολο ! εἰς τὸ δάσος τοῦ Σεβάν ! Καὶ εἰς Σαμπινιόλ ! Αὐτὸ μὲ δυσαρεστεῖ !

[Ἐπεταὶ συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἦδη σὰς ἀνέφερον ἐν ἄλλαις ἐπιστολαῖς, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, πρᾶσινοι ὡς οἱ τῆς Κίρκης, ρίπτουσι βλέμματα ἡσυχὰ καὶ ἠθικώτατα. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αὕτη ἀγνοεῖ τὴν δύναμιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι χρησιμεύουσιν εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ βλέπωσιν. Ὅταν προσηλοῖ ἐπὶ τινος τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, εἶνε τόσοσιν καθαρὸν, εἰλικρινὲς καὶ ἀγνὸν τὸ γλυκὺ φῶς τῶν βλεμμάτων τῆς, ὥστε ἀντὶ νὰ γεννᾷ πονηρὰς ἰδέας, φαίνεται ὅτι παράγει ἀγνάς σκέψεις, ὅτι ἀφίνει τὴν εὐχάριστον ἡσυχίαν εἰς τὰς ἀθῶας καὶ παρθενακὰς ψυχὰς, καὶ κατασθενύνει πᾶσαν φλόγα γεννωμένην ἐν ψυχαῖς μὴ τοιαύταις. Οὐδὲν πάθος διάπυρον, οὐδεμία φλόξ ἐνυπάρχει ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Πεπίτας· αἱ ἀκτῖνες τοῦ βλέμματός τῆς εἶνε ὡς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Λοιπόν, καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, ἐνόμισα ὅτι παρετήρησα δις ἢ τρίς, στιγματικῶν τιμὰν λάμπιν, ἀστραπῆν, φλόγα τινὰ ταχέως διαβρωτικὴν, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐκείνοις, οἵτινες προσηλθύνοντο ἐπ' ἐμοῦ. Μὴ εἶνε γελοῖά τις ματαιότης διεγερθεῖσα ἐν ἐμοὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δαίμονος ; Νομίζω ναί.

Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω καὶ πιστεύω ναί.

Τὸ ταχύ, τὸ ἀστραπιαῖον τῆς ἐντυπώσεως, μὲ ἀγεί νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν ἔχει τοῦτο οὐδεμίαν πραγματικότητα ἐξωτερικὴν. Ὅτι ὑπῆρξεν ἐμὸν ὄνειρον.

Ἡ ἡρεμία τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ψυχρότης τῆς ἀδιαφορίας, ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα, τοσοῦτον καλῶς μετριάζόμενα διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς φιλίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνακαλύπτω πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Πεπίτας.

Μὲ βασανίζει ἐντούτοις τὸ ὄνειρον τοῦτο, ἡ παραισθησία αὕτη τοῦ παραδόξου καὶ φλογεροῦ βλέμματός.

Ὁ πατήρ μου λέγει ὅτι οὐχὶ οἱ ἄνδρες, ἀλλ' αἱ γυναῖκες διδοῦσι πρῶται τὴν ἀρ-

χήν, καὶ ὅτι διδοῦσιν αὐτὴν ἄνευ εὐθύνης, δυνάμεναι πάντοτε νὰ ἀρνηθῶσι· καὶ νὰ ὑποστραφῶσιν ὁσάκις θελήσωσι. Κατὰ τὸν πατέρα μου, ἡ γυνὴ πρώτη ἐκφράζεται διὰ βλεμμάτων ταχέων, ἅτινα αὕτη ἢ ἰδίξ ἐν ἀνάγκῃ ἀρνεῖται κατόπιν, ὡς αὐτὴν τὴν συνείδησίν τῆς, καὶ ἐν οἷς ἀναγινώσκῃ, ἢ μᾶλλον, κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν διευθύνονται, νὰ μαντεύσῃ τὴν σημασίαν αὐτῶν.

Οὕτω δέ, σχεδὸν δι' ἡλεκτρικῆς τινος συγκινήσεως, σχεδὸν διὰ λεπτοτάτης τινὸς καὶ ἀνεξηγήτου διορατικότητος, ἐννοεῖ ὁ ἀγαπώμενος ὅτι ἀγαπᾶται, καὶ κατόπιν ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ ὀμιλήσῃ, βαίνει ἤδη ἀσφαλῆς καὶ μὲ πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς ἀνταποκρίσεως.

Τίς οἶδεν, ἐὰν αἱ θεωρίαι αὗται τοῦ πατρός μου, ἀκουσθεῖσαι παρ' ἐμοῦ, διότι δὲν δύναμαι ἢ νὰ τὰς ἀκούω, ἐθέρμαναν τὴν κεφαλήν μου, καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ φαντασθῶ τὸ μὴ ὑπάρχον ;

Ὅπως δὴ ποτε, σκέπτομαι ἐνίοτε, θὰ ἦτο τόσοσιν παραλόγον, τόσοσιν ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτόν τι ; Καὶ ἂν ὑπῆρχε τοῦτο, ἐὰν ἤρresκον εἰς τὴν Πεπίταν ἄλλως πῶς ἢ ὡς φίλοι, ἐὰν ἡ γυνή, ἢ ἐποφθαλμιᾷ ὁ πατήρ μου, μὲ ἡγάπα, δὲν θὰ ἦτο δεινὴ ἢ θέσις μου ;

Ἀποπτύσωμεν τοὺς φόβους τούτους, πλασθέντας ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς ματαιοφροσύνης. Μὴ θεωρήσωμεν τὴν Πεπίταν Φαίδραν καὶ ἐμὲ Ἰππόλυτον.

Ἐκεῖνο, ὅπερ ἀρχίζει πολὺ νὰ μὲ ἐκπλήττει, εἶνε ἡ ἀφροντισία καὶ ἡ πλήρης ἐμπιστοσύνη τοῦ πατρός μου. Συγχωρήσατε, δεηθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ὅπως μοὶ συγχωρήσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν μου, διότι πράγματι κάπως μὲ πειράζει καὶ μὲ ἐνοχλεῖ αὕτη ἡ ἀμεριμνησία. Διότι, σκέπτομαι, εἶμαι ἄρᾳ γε τόσοσιν ἀνάξιος λόγου, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται ὁ πατήρ μου, ὅτι παρὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀγιοσύνην μου, ἢ δι' αὐτὴν ταύτην, δὲν δύναμαι νὰ ἐμπνεύσω ἔρωτα εἰς τὴν Πεπίταν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω ;

Ἐπάρχει εἰς περίεργος συλλογισμὸς ὃν κάμνω, καὶ δι' οὐ ἐξηγῶ, χωρὶς νὰ προσβάλω τὴν φιλαυτίαν μου, τὴν πατριτικὴν ἀφροντισίαν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ζήτημα. Ὁ πατήρ μου, ἂν καὶ ἀβασίμως, θεωρεῖ ἤδη ἑαυτὸν ὡς τὸν σύζυγον τῆς Πεπίτας, καὶ ἀρχίζει νὰ πάσχῃ τὴν λυπηρὰν ἐκείνην τύφλωσιν, ἣν ὁ Ἄσμοδατος, ἢ ἄλλος τις τυφλότερος δαίμων, δίδει εἰς τοὺς συζύγους. Αἱ ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἱστορίαι γέμουσι τοιοῦτων τυφλώσεων, ἃς ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει ἀναμφιβόλως διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς προνοίας του. Τὸ τρανώτερον παράδειγμα εἶνε τὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις ἔσχε σύζυγον τόσοσιν αἰσχρὰν καὶ διεφθαρμένην, οἷα ἦτο ἡ Φαυστινᾶ, καὶ ἐνῶ ἦτο τόσοσιν σοφὸς ἄνθρωπος, καὶ τόσοσιν μέγας φιλόσοφος, οὐδέποτε παρετήρησεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἅπαντες οἱ λαοὶ, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ κράτος αὐτοῦ, γινώριζον ἤδη, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἰς τὰς μελέτας καὶ ἀνακνήσεις, ἃς περὶ ἑαυτοῦ, συνέθεσεν ἀπείρους, ἀποτείνει εὐχαριστίας εἰς

τοὺς ἀθανάτους Θεοὺς, οἵτινες ἔδωκαν αὐτῷ σύζυγον τόσοσιν πιστὴν καὶ τόσοσιν ἀγαθὴν, προκαλῶν τὸν γέλωτα τῶν συγχρόνων του καὶ τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν. Ἐκτοτε δέ, δὲν βλέπει τις καθ' ἐκαστὴν, εἰμὴ μεγαστάνας καὶ μεγάλους ἀνθρώπους, οἵτινες κάμνουσι γραμματεῖς τῶν ἢ διδοῦσι πᾶσαν τοιαύτην ἀξίαν εἰς τοὺς ἐραστὰς τῆς συζύγου των. Οὕτω πῶς ἐξηγῶ εἰς ἑμαυτὸν διατὶ ὁ πατήρ μου ἀφροντιστεῖ, καὶ δὲν ὑποπτεύεται μήπως, ἔτι καὶ ἀκουσίως μου, ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐν ἐμοὶ ἀντεραστήν. Θὰ ἦτο ἔλλειψις σεβασμοῦ, θὰ ἠμάρτανον ἐπὶ φιλαυτίᾳ καὶ αὐθαδεῖα, ἐὰν προειδοποιῶν τὸν πατέρα μου περὶ κινδύνου ὃν δὲν βλέπει. Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ τῷ εἶπω τίποτε. Ἐκτὸς τούτου, τί θὰ εἶχον νὰ τῷ εἶπω ; Τί φαντάζομαι ἄρᾳ γε, ἐὰν δις ἢ τρίς ἢ Πεπίτα μὲ παρετήρησεν ἄλλως ἢ ὡς συνεθίζει ; Δὲν δύναται τοῦτο νὰ ἦνε ἀπάτη τις ἰδική μου ! Ὅχι· δὲν ἔχω οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ Πεπίτα ἐπιθυμεῖ τοῦλάχιστον νὰ χαριεντισθῇ μετ' ἐμοῦ. Τί θὰ ἠδυνάμην λοιπὸν τότε νὰ εἶπω πρὸς τὸν πατέρα μου ; Νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐραστὴς τῆς Πεπίτας, καὶ ὅτι ἐγὼ ἐποφθαλμιῶ τὸν θησαυρὸν, ὃν αὐτὸς θεωρεῖ ὡς ἴδιον ἤδη ; Τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές· καὶ πλὴν τούτου, καὶ ἀληθές ἐὰν ἦτο, πρὸς δυστυχίαν καὶ ἐκ σφάλματός μου, πῶς νὰ τὸ διακοινώσω πρὸς τὸν πατέρα μου ;

Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ σιωπήσω· νὰ πολεμήσω ἐν σιγῇ, ἐὰν ὁ πειρασμὸς ἔρχεται πράγματι νὰ μὲ σκανδαλίσῃ, καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ ἐγκαταλείψω ὅσον τάχιστα τὸ μέρος τοῦτο, καὶ νὰ ἐπανέλθω πρὸς ὕμᾶς.

*
**

19 Μαῖου

Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν καὶ ὕμᾶς διὰ τὰς νέας ἐπιστολάς καὶ τὰς νέας συμβουλίας, ἃς μοὶ πέμπετε. Σήμερον ἔχω ἀνάγκην αὐτῶν περισσότερον παρὰ ποτέ.

Ἐχει δίκαιον ἡ μεταφυσικὴ θεολογία Ἀγία Θερεσία, ὅταν ὑπολογίζῃ τὰς μεγάλας βασάνους τῶν δειλῶν ψυχῶν, αἵτινες ἀφένται νὰ ταρᾶσωνται ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ. Ἄλλ' εἶνε χιλιάκις βασανιστικώτερα ἢ ἀπογοητεύσεις δι' ἐκείνους, οἵτινες, ὡς ἐγὼ, ὑπῆρξαν εὐπιστοὶ καὶ ὑπερόπται.

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶνε τὸ σῶμά μας, ἀλλ' ἐὰν μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς τοὺς τοίχους αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν παράγει φλόγας, ὅμως καταναλίσκεται.

Ἡ πρώτη διέγερσις εἶνε ἡ κεφαλή τοῦ ἔρπετος. Ἐὰν δὲν τὴν πολεμήσωμεν διὰ βοτανῆς δραστηρίας καὶ βεβκίας, τὸ δηλητηριῶδες ἔρπετον κατορθώνει νὰ κρυβῇ ἐν τῷ κόλπῳ μας. Τὸ ποτήριον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, ὅσον ἀθῶα καὶ ἂν ὦσιν, εἶνε συνήθως γλυκὺ εἰς τὴν πόσιν, καὶ κατόπιν μεταβάλλεται εἰς χολὴν δρακόντων, καὶ δηλητηριῶν ἐχιδνῶν.

Εἶνε βέβαιον· δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὸ ἀρνηθῶ ἀπὸ ὕμᾶς. Δὲν ἔπρεπε νὰ ρίψω τοὺς ὀφθαλμούς μου μετὰ τῆς εὐχαρι-

στήσεως, ἐπὶ τῆς κινδυνωδεστάτης ταύτης γυνακός. Δὲν νομιζῶ ἐμαυτὸν ἀπολεσθέντα, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν τεταραχμένον.

Ὡς ἡ διψῶσα ἔλαρος ἐπιποθεῖ καὶ ζητεῖ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ μου ζητεῖ τὸν Θεὸν ἡδῆ. Πρὸς τὸν Θεὸν στρέφεται ὅπως τῇ δῶσῃ τὴν γαλήνην, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ πῖνῃ ἐκ τοῦ καταρράκτου τῶν ἡδονῶν του, οὐτινος ὁ θόρυβος φαιδρύνει τὸν παραδεισον, καὶ οὐτινος τὰ καθαρὰ νάματα εἰσι λευκὰ ὑπὲρ τὴν χιόνα. Ἄλλ' ἡ μία ἄβυσσος προκαλεῖ ἐτέρην, καὶ οἱ πόδες μου ἐνεπήγησαν ἐν τῷ πηλῷ, ὅστις ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἀκόμη μοὶ ἐναπομένει φωνὴ καὶ πνοή, ὅπως ἀνακράξω μετὰ τοῦ Δαυὶδ: «Ἐγέρθητι δόξα μου! Ἐὰν παρακαθήσῃς πλησίον μου, τίς κατισχύσειεν ἐμοῦ;»

Ἐγὼ λέγω πρὸς τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν μου πλήρη χιμαιρικῶν φαντασιῶν καὶ ἀορίστων πόθων, οἵτινες εἶνε νόθα αὐτῆς τέκνα: «ὦ κόρη ἀθλία τῆς Βαβυλῶνος! Εὐτυχὴς ὅστις θὰ σοὶ δῶσῃ τὴν ἀνταμοιβὴν σου, εὐτυχὴς ὅστις θέλει συντρίψει κατὰ πετρῶν τὰ τεκνία σου!»

Αἱ σκληραγωγίαι, αἱ νηστείαι, ἡ προσευχή, ἡ μετάνοια, ἔσονται τὰ ὄπλα δι' ὧν μοὶ μένει νὰ πολεμήσω καὶ νὰ νικήσω, τῇ θεῷ συναρῶν.

Δὲν ἦτο ὄνειρον δὲν ἦτο οὐτοπία ἦτο πραγματικότης.

Ἡ Πεπίτα μὲ παρατηρεῖ ἐνίοτε διὰ τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου βλέμματος, περὶ οὗ οὐδὲν ὠμίλησα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε πληρεῖς μαγνητικῆς τινος ἀνεξηγήτου ἑλξέως.

Μὲ σύρει, μὲ γοητεύει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσηλθύνονται ἐπ' αὐτῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου θὰ κάψωσιν ἐπίσης, ὡς οἱ ἰδικοί τῆς, διὰ φλογὸς καταστρεπτικῆς, ὡς οἱ τοῦ Ἀμὸν ὅτε προσηλθύντο ἐπὶ τῆς Θάμαρ, καὶ ὡς οἱ τοῦ βασιλέως τῆς Σιχέμ, ὅτε ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς Δίνας.

Ὅτε βλέπομεθα οὕτως, λησμονῶ καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀνυψοῦται ἐν τῷ βᾶθει τοῦ πνεύματός μου, νικῶσα τὰ πάντα. Ἡ καλλονὴ τῆς διαλάμπει ὑπὲρ πᾶσαν καλλονὴν. Αἱ ἡδοναὶ τοῦ οὐρανοῦ μοὶ φαίνονται κατώτεραι τῆς ἀγάπης τῆς. Μία αἰωνιότης βασιάνων, νομιζῶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ τὴν ἀπειρον εὐδαιμονίαν, ἢ ἀπολάω ἐπὶ μίαν στιγμὴν, δι' ἐνὸς τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα διέρχονται ὡς ἀστραπή.

Ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅταν ἀφίεμαι μόνος ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἀναγνωρίζω ὀλόκληρον τὸ φρικῶδες τῆς θέσεώς μου, καὶ σχηματίζω καλὰς προθέσεις, αἵτινες ἀμέσως καταρρέουσιν.

Ἐπισχνοῦμαι εἰς ἐμαυτὸν νὰ υποκριθῶ ἀσθένειαν, νὰ ζητήσω οἰανδήποτε ἄλλην πρόφασιν, ὅπως μὴ πορευθῶ τὴν ἐπομένην νύκτα παρὰ τῆς Πεπίτα, καὶ ἐν τούτοις πορεύομαι.

Ὁ πατὴρ μου, ὅπως ἀμέριμος, μὴ υποπτεύων τὸ ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ μου, μοὶ λέγει ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα:

— Πήγαινε εἰς τὴν συναναστροφὴν. Ἐγὼ

θὰ ἔλθω ἀργότερα, μόλις φύγῃ ὁ ἐνοικιαστής.

Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν εὐρίσκω τὴν πρόφασιν, καὶ ἀντὶ νὰ εἶπω: «Δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω,» λαμβάνω τὸν πῖλόν μου καὶ πορεύομαι εἰς τὴν συναναστροφὴν.

Ὅτε εἰσέρχομαι, ἡ Πεπίτα καὶ ἐγὼ τεῖνομεν ἀλλήλους τὰς χεῖρας, καὶ ἐν τῇ χειραψίᾳ ταύτῃ μαγνητίζομαι. Ὀλόκληρος ἡ ὑπαρξίς μου μεταβάλλεται. Εἰσδύει ἐν τῇ καρδίᾳ μου διαβρωτικόν τι πῦρ, καὶ δὲν σκέπτομαι πλέον εἰμὴ δι' αὐτήν. Ἰσως ἐγὼ αὐτὸς προκαλῶ τὰ βλέμματα τῆς ἐὰν ἀργῶσι νὰ φθάσωσι. Τὴν παρατηρῶ μὲ ἀμαρτωλὴν προσοχὴν, διὰ τινος ἀκαταμαχῆτου ἐρεθίσματος, καὶ ἐκάστοτε νομιζῶ ὅτι ἀνακαλύπτω νέας αὐτῆς τελειότητας. Ὅτὲ μὲν τοὺς λακκίσκους τῶν παρειῶν τῆς ὁσάκις μειδιᾷ, ὅτὲ δὲ τὴν ροδίζουσαν λευκότητα τοῦ δέρματός τῆς, ἄλλοτε τὴν εὐθύτητα τῆς ρινός τῆς ἢ τὴν μικρότητα τῶν ὠτων τῆς, καὶ ἄλλοτε τὴν ἡδύτητα τῶν σχημάτων, καὶ τὴν θαυμασίαν κανονικότητα τοῦ τραχήλου τῆς.

Εἰσέρχομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἀκουσίως, ὡς συρόμενος ὑπὸ τινος ἐξορκισμοῦ. Καὶ μόλις εἰσέλθω ἐν αὐτῇ καταπίπτω ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς μαγείας τῆς. Βλέπω καθαρῶς, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν γοήσεως, ἢ ὁ ἐξορκισμὸς εἶνε ἀκαταμάχητος.

Δὲν εἶναι μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου προσφιλέσ' αἱ λέξεις τῆς ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὠτά μου ὡς μουσικὴ οὐρανια, ἀποκαλύπτουσαι εἰς ἐμέ, ὅλην τὴν ἀρμονίαν τοῦ σύμπαντος, καὶ ἔτι φαντάζομαι ὅτι αἰσθάνομαι λεπτοτάτην τινὰ εὐωδίαν, ἣν τὸ καθαρὸν αὐτῆς σῶμα διαχέει, καὶ ἣτις ὑπερβαίνει τὴν τῶν κρίνων, ἅτινα φύονται παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ρυακίων, καὶ τὸ ἀγροτικὸν ἄρωμα τοῦ θύμου, ὅστις αὐξάνει ἐπὶ τῶν βουνῶν. Ταιουτοτρόπως ἐγειρόμενος, ἀγνοῶ πῶς παίζω εἰς τὸ παιγνίδιον, δὲν ὀμιλῶ, δὲν συνδιαλέγομαι μετὰ κρίσεως, διότι ὀλόκληρος εὐρίσκομαι ἐν αὐτῷ.

Ὅσάκις συναντῶνται τὰ βλέμματα μας, ρίπτονται ἐν αὐτοῖς αἱ ψυχὴί μας, καὶ ἐν ταῖς ἀκτίσιν, αἵτινες διάσταυροῦνται, φαντάζομαι ὅτι ἐνοῦνται καὶ συγχωνεύονται. Ἐκεῖ ἀποκαλύπτονται χίλια ἄρρητα μυστήρια ἔρωτος, ἐκεῖ συγκοινοῦσιν αἰσθήματα, ἅτινα ἄλλως δὲν θὰ ἐξεδηλοῦντο, καὶ πλάττονται ποιήσεις, αἵτινες δὲν ἀπχγγέλλονται εἰς ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, καὶ μέλπονται ἄσματα, ἅτινα δὲν ὑπάρχει φωνὴ ὅπως τὰ μέλψη, οὐδὲ ὄργανον ὅπως τὰ ἐκτελέσῃ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶδον τὴν Πεπίταν εἰς Pozo dela Solana, δὲν τὴν ἐπανεῖδον κατὰ μόνος. Οὐδὲν τῇ εἶπον, οὐδὲν μοὶ εἶπε, καὶ ὅμως εἶπομεν τὰ πάντα.

Ὅταν ἀπολυτροῦμαι τῆς γοητείας, ὅτε μένω μόνος κατὰ τὴν νύκτα ἐν τῇ κλίνῃ μου, ζητῶ νὰ ἀτενίσω μετὰ ψυχρότητος εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκομαι καὶ βλέπω ἀνοικτὸν πρὸ τῶν ποδῶν μου τὸ βάραθρον, εἰς ὃ βαίνω, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ὀλισθαίνω καὶ ὅτι καταβυθίζομαι.

Μοὶ συνιστᾶτε νὰ σκεφθῶ τὸν θάνατον, ὅχι τῆς γυναικός ταύτης, ἀλλὰ τὸν ἐμόν. Μοὶ συνιστᾶτε νὰ σκέπτομαι τὸ ἀσταθὲς καὶ τὸ ἀβέβαιον τῆς ὑπαρξέως μας καὶ εἰς ὃ, τι πέραν αὐτῆς ὑπάρχει. Ἄλλ' ἡ παρατήρησις καὶ ἡ σκέψις αὕτη, οὔτε μὲ φοβίζουσιν οὔτε μὲ ἀποστρέφουσιν. Πῶς νὰ φοβηθῶ τὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω; Ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος εἶνε ἀδελφοί. Αἰσθημά τι αὐταπαρνήσεως ὑψοῦται ἐν τῷ βᾶθει τῆς ὑπαρξέως μου, καὶ μὲ καλεῖ πρὸς αὐτήν καὶ μοὶ λέγει ὅτι ὀλόκληρος ἡ ὑπαρξίς μου πρέπει νὰ δοθῇ καὶ νὰ ἀπολεσθῇ διὰ τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον. Ἐπιθυμῶ νὰ χαθῶ ἐν ἐνὶ ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς, νὰ διαλύσω καὶ νὰ ἐξατμίσω ὅλην τὴν ὑπαρξίς μου ἐν τῇ ἀκτίνι τοῦ φωτός, ὅπερ ἐξέρχεται τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, νὰ μείνω νεκρὸς θαυμαζῶναυτήν, καὶ ἀσκολασθῶ.

Ὅ,τι ἐνουπάρχει ἀκόμη ἐν ἐμοὶ ἐναντίον τῷ ἔρωτι, δὲν εἶναι ὁ φόβος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἔρως ὑπεράνω τοῦ ὠρισμένου αὐτοῦ ἔρωτος, ὃν ἡδῆ βλέπω εὐκρινῶς ὅτι μοὶ ἐμπνέει ἡ Πεπίτα, ἐγείρεται ἐν τῷ πνεύματι μου ἰσχυρὸς ὁ ἔρως πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκ τούτου, τὸ πᾶν μεταβάλλεται ἐν ἐμοί, καὶ μοὶ ὑπισχνεῖται ἔτι καὶ τὴν νίκην. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὑψηλοτέρου μου ἔρωτος παρουσιάζεται εἰς τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμούς μου, ὡς ὁ ἥλιος, ὅστις τὸ πᾶν θερμαίνει καὶ φωτίζει, πληρῶν φωτὸς τὸ στερέωμα, τὸ δὲ ἀντικείμενον τοῦ ταπεινοῦ μου ἔρωτος, ὡς μόριον κόνεως, ὅπερ πλανᾶται εἰς τὸ διάστημα, καὶ ὅπερ ὁ ἥλιος χρυσώνει.

Ἄπασα αὐτοῦ ἡ καλλονὴ, ἅπασα αὐτοῦ ἡ λαμπρὴ, ἅπασα αὐτοῦ ἡ ἐλευστικότης, δὲν εἶνε ἄλλο τι, εἰμὴ ἀνταύγεια τοῦ ἀπλάστου αὐτοῦ ἡλίου, δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ σπινθὴρ λαμπρός, διαβατικὸς, καὶ ἀσύστατος ἐκ τῆς ἀπειρου ἐκείνης καὶ ἀίδιου ἐστίας.

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχον διατάξει τὸν κάπηλον καὶ ἔφερον ἄρτον καὶ ἰχθὺς ἀλιπᾶστους. Ὁ Κάρπος ἔφαγε μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἢ μᾶλλον τῷ ἐφάνη ὅτι ἔφαγε πολὺ. Ἦτο ἡ τρίτη ἡδῆ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Τρικλίζων καὶ ἐπὶ τῶν θρανίων ἐρειδόμενος, ἀφίκετο μέχρι τῆς θύρας. Οἱ δύο ἄθλιοι κτηνέμποροι ἐθεώρησαν ἀλλήλους καὶ: «καλὰ τὸν ἔχομεν» ἐφέλλισαν· εἶτα δὲ ἀποταθέντες πρὸς τὸν κάπηλον:

— Ἀπ' αὐτῇ τῇ δουλειᾷ, εἶπον, θὰ ἔχῃς καὶ σὺ πέντε ρούβλια, ἂν τύχῃ τίποτε νὰ ἔξερῃς πῶς θὰ μιλήσῃς...

Ὁ Ἰουδαῖος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως.

Ὁ Κάρπος μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθεν αὐθις εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐπὶ τῶν φορεμάτων του ἐπεκράτησαν ψεκάδες χιόνος, αἵτινες ἐτάκησαν αὐθωρεὶ εἰς τὴν θαλπερὰν θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν πλήρη χιόνος μετὰ βορβόρου ἀναμεμιγμένης. Κατόρθωσεν ὅπως - ὅπως νὰ πλησιασῇ.

— Τί; χιονίζει; ἠρώτησεν ὁ μονόφθαλμος, καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου του ἐψιθύρισε: τοῦτο δὲν βοηθεῖ τὰ σχέδιά μας.

Ὁ κάπηλος ἀντελήφθη τῆς φράσεως ταύτης καὶ προσέθετο ἀνιγματοῶδως:

— Σὰν νὰ μὴν ἔφθαιεν ἡ τόση λάσπη! Αὐτὸ τὸ νερόχιονο θὰ τὴν κάμη ποῦ νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ ξεμουτίσῃ. Τόσο ἄνωρίς καὶ νύχτωσε πειῶ.

Τῷ ὄντι, καίτοι ἦτο ἀκόμη ἐνωρίς, ἐν τούτοις ἦτο σχεδὸν σκότος, διότι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ζοφερὰ, τοσοῦτον δ' ἀφθονος καὶ πυκνὴ χιὼν κατέπιπτε καὶ ἐκάλυπτε τὸ βορβορώδες ἔδαφος, ὥστε ἡ θερμότης αὐτοῦ δὲν ἐπρόφθαιεν νὰ τήξῃ αὐτήν. Ὁ μονόφθαλμος ἐξῆλθε καὶ παρετήρησεν ἀπὸ δέκα βημάτων δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα ἢ περιστασις πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μυσταροῦ σχεδίου των ἐκρίθη κατ'ἀλληλος.

— Αἱ, Κάρπο Ἀντώνιτς, εἶπεν ἐπιστρέψας, στή θέσι ποῦ ἔμαστε ἔχομε ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσωμε, καὶ μεῖς ἐδῶ εἴμαστε ξένοι. Σήκω νὰ σὲ πάμε στὸ σπίτι σου, κ' ἐκεῖ μᾶς δίνεις, ἂν θέλῃς, καμμιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε. Σήκω! Καὶ ὤθησεν αὐτὸν ἰσχυρῶς εἰς τὴν λαγόνα.

Ὁ Κάρπος κεκυφῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔρεγγεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ κραιπλῇ διατελῶν. Εἰς τὴν ὄθησιν τοῦ μονοφθαλμοῦ ἐκεῖνος ἤνοιξε τοὺς βεβρυμένους ἐκ τῆς μέθης ὀφθαλμούς του καὶ ψιθυρίσας ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις, ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του ἀδρανῆς.

— Πρέπει νὰ τὸν σηκώσωμε! εἶπον, καὶ ἐγείραντες αὐτὸν ἐκ τῶν βραχιόνων ἐξῆλθον ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ καπηλείου του.

Ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὰ περίξ. Ὁ Κάρπος, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῶν συμποτῶν του καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κεκλιμένην ἔχων, ἐσύρετο αὐτόχρομα ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς βορβορώδους ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἄλλοι μουζικοὶ εἰς τὴν ἄλλην αἶθουσαν, τέως κραιπαλοῦντες, ἐπανέκαμπτον εἰς τὰ χωρία των. Ἐνθεν κακείθεν κάτισχνοὶ τινες ἵπποι ἴσταντο κεκυφότες καὶ διάβροχοι, ἀναμένοντες τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου των. Ἴδου μουζικὸς τις ἐξέρχεται τρικλίζων καὶ ὀρχούμενος ἐμπνέει οἶκτον ἢ κατὰστασίς του. Κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν ὄρμαθὸν κολλυρίων, ἅτινα ἠγόρασε διὰ τὰ μικρά του. Εἶχεν ἀκόμη χρήματα διὰ ν' ἀγοράσῃ καὶ ἄλλα χρήσιμα διὰ τὴν οἰκογένειάν του πράγματα, ἀλλὰ τὰ ἐδαπάνησεν εἰς τὸ καπηλεῖον κραιπαλῶν. Ἐπιστρέφει ἤδη μὲ μόνον αὐτὰ τὰ κολλύρια καὶ τὰ θυλάκια κενά... Οἷα ἀθλιότης!... Τέλος ἀναγνωρίζει τὸ ἀμάξιόν του, πίπτει ἐπ' αὐτοῦ πρηνῆς. «Νοῦ!» ἀναφωνεῖ προστακτικῶς, καὶ τὸ δυστυχὲς κτήνος συνηθισμένον εἰς τοιοῦτου εἶδους φαιδρὰς διαχύσεις τοῦ κυρίου του, ἀναλαμβάνει ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην τὴν εἰς τὸ χωρίον μεταφορὰν αὐτοῦ... Οἷα κατὰπτωσις!...

Οἱ τρεῖς φίλοι μετὰ κόπου ἔβαινον προσκόποντες ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ βυθιζόμενοι εἰς τὸν πηλὸν μέχρι γόνατος. Ἄφθονος ἰδρῶς κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ μετώπου των δύο ἀλιτηρίων. Ἀφίκοντο εἰς μικρὸν τι ἐκ συμνηδῶν δάσος, διακόσια μέτρα μόνον ἀπέχοντος τῆς καλύβης τοῦ Κάρπου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτοῦ, σταματήσαντες παρὰ τινὰ ἐκ λεπτοκαρυῶν λόγμην. Ἦτο σχεδὸν σκότος. Σμῆνος ἀγρίων νησσῶν, ἔντρομον ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης ἐπισκέψεως, ἀπέπτη μετὰ πατάγου πλαταγίσαν.

Ἡ χιὼν ἤρξατο ἤδη τηκομένη.

Οἱ δύο κτηνέμποροι ἐναπέθησαν τὸν μουζικὸν ἐπὶ καθύγρων κλάδων καὶ φύλων καὶ ἀπαλαχθέντες οὕτω τοῦ φορτίου των, ἀνέπνευσαν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων των.

Ὁ Κάρπος, εἰς ἐντελῆ ἀναισθησίαν διατελῶν, κατεκλίνθη καὶ ἤρξατο ρέγγων θορυβωδῶς.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν ὁ μονόφθαλμος, ἀπομάχας τὸν ἰδρωτὰ του καὶ σαρδῶνιον καγγάσας, εἶπεν:

— Εἶδαμε καὶ ἐπάθαμε, Ἀκείμ Ἰβάνιτς, νὰ τὰ καταφέρωμε πιστεύεις πῶς ἐκόντεψα νὰ μεθύσω καὶ ἐγώ; Ἐμπρὸς τώρα, προσέθετο, δὲν πρέπει νὰ χάνωμε καιρὸ, τράβα του τὸ δέμα μὲ τὰ χρήματα, βγάλε καὶ ὅσα ἔχεις σύ, νὰ καὶ τὰ δικά μου καὶ πήγαινε νὰ τὰ χώσης καλὰ σ' ἓνα μέρος, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ λησμονήσης ὕστερα τὸν τόπο. Μὴ κρατήσης ἀπάνω σου οὔτε πεντάρα, γιὰτὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον δὲν πρέπει νὰ βροῦνε ἐπάνω μας τίποτε. Ἔλα γρήγορα! προσέθετο.

Ὁ Ἀκείμ ἐξετέλεσε πᾶν ὅ,τι ἐνετείλατο αὐτῷ ὁ μονόφθαλμος.

— Δὲν τὰ μετροῦμε νὰ ἰδοῦμε πόσα εἶνε; ἠρώτησε.

— Τέτοιαις ὥραις — τέτοια λόγια! Τώρα δὲν ἔχομε καιρὸ ὅσα εἶνε — δικά μας εἶνε πήγαινε καὶ ἔλα πέσε νὰ ξεκουρασθῇς.

Καὶ ὁ Ἀκείμ, περιτυλίξας τὰ χαρτονομίσματα ἐντὸς μαλλίνου ὑφάσματος καὶ ἀποχωρήσας βήματά τινα, ἀφίκετο πλησίον δρυὸς ἐχούσης κοίλωμα. Παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἔκυψεν, ἐξήγαγε μάχαιραν καὶ ἀνύρωξε μικρὸν λάκκον, κατέχωσε τὸ χρηματοδέμα, ἀκολούθως δὲ ἐξάλειψας τὰ ἴχνη του καὶ σκορπίσας φύλλα τινὰ καὶ κλαδιά ἐπ' αὐτῶν, ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸν συνενοχόν του.

— Τώρα, λέγει ὁ μονόφθαλμος, ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη! Ἐσημείωσες καλὰ τὸ δένδρον; ἠρώτησε.

— Καὶ μὲ σιοτάδι-πίσα τὸ βρίσκω.

— Ὅ,τι κι' ἂν γείνη τώρα εἶσαι δασκαλεμένος καὶ ἔξερεις πῶς θὰ φεῖθῃς. Πέσε τώρα καὶ κάνε πῶς ροχαλίζεις.

Καὶ οἱ ἀλιτήριοι κατεκλίνθησαν ἐπὶ τοῦ καθύγρου ἔδαφους, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ρέγγοντος Κάρπου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

σταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.